सराद्रव्योगे को द्विष् न पार्वणम्" दति धवल निबन्ध-वाक्यात्। "माता चैवतथा भाता भाव्या प्रतस्तथा सूचा। एवां स्ता चरेच्छाडमन्यस्य न प्रनः पितः "इति भ्टगुवचनं भिन्नदिनमर्थेऽपि पितुन्दीतावन्यस्य सपिग्छनं न कार्थमेषा-मेन कार्थ्यमिल्वेतत्परमिति नि वि । "पितर्थ्युपरते छलो-मातः त्राद्वाद्विवत्तते । मातव्यपि च वत्तायां पित्रत्राद्वा-हते समाम्' माध[,] ष्टह० वचनन्तु वाधि सत्राह्मपरम् मातः कते इत्याकरः मातरं पितरं च विना अन्यख-भाद्वात् वार्षिकभाद्वात् समां व्याप्य निवस्ते दत्यर्थः । "अन्यमादं पराच च गम्यमा ख च भैष्नम् । वळागे ह्युर-पाते त यावत् पूर्यो न वत्सरः" देवलवचने अन्यपरं स्युवचनोक्तमातादिभिन्नपरम्। अन्यदञ्च सिनाञ्चपरं भि-भोऽस्ती भन्नमन्दोऽन्निमत्वनरोत्तोः ''सिन्नमन्दराह्नतम्' इ.खुक्ते च न तु परस्वाभिकामाद्मभावपरम् अन्यस्ट्रेन रूखा परिभाषया च सिद्धाद्वस्थैत भटिख्यस्थापकत्वात् ज्यामाद्मस्य जच्चार्यतया विजन्दे ने।पस्थितेस । एवमे-'विशेषतः शिवापृजां प्रमीत पिलको नरः । यावत् वत्सरपय्यनं मनसाऽपिन चिन्तवेत्" कालिकाषु॰ वाक्यं वार्षिकदुर्गापूजाविषयं निखपूजायाः कत्ते व्यतायाः दशाक्तमध्ये अपि प्राग्रतेः। 'दियोरेव महागुर्वीरव्दमेनमशीवनम् । नान्येपामधिनाशीचं ख-जातिविह्नितात् विवेति" स्राह्नतौ ॰ धतजातः वचनं तु पुर-षविषयम् । स्तीयां भर्त्तुर्भहागुरुतायाः सर्व्यसमातत्वेन तकारणे अधिकाशौचस्रोचिततात् अतएव 'महागुर विष-त्तिषु द्रखादिना सामान्यतो वक्तवचनसुपात्तम्। "गयात्राड" स्तानां त पूर्वे लिव्दे प्रशस्त तें हेमा० भवि । तीर्थ-श्रादं गयात्राहम् श्राद्वमन्यत्र पैतः तम्। अव्दमध्ये न तुर्वीत महागुरुविपत्तिष् तिस्थ० गरु० ॥०। ददं दृड्यर्थमपिग्डनाभावे। दृड्यौ सपिग्डनापकर्षे त वर्षमध्ये ऽपि दर्शादिकं कार्य्य मेव 'पितः सपिग्छनं कला कुर्यान्तासासुमासिकम्" ऋन्दोगप वचनात् "सिपण्डी-करखादूर्द्व नरः पार्व्वणभग्भवेत् मात्सात् ''ततः प्रस्ति वै प्रेतः पित्समान्यमञ्जते । विन्दते पित्ववोकः च ततः आर्ब प्रवर्तते" इति हारीतवचनाचेति मूल पाणि। "चहा इशोपनयनं प्रथमे (व्दे महीपते !। कते सिपण्डने प्यूर्वे मस्यू नं चोद्धरणं त्य जेत्। तथापि कर्चु मिच्छनि लीणि चैतानि वै सताः। मासिकान्य विशिष्टानि चापक्रम चरेत् पुनः " ब्रह्म वै०पु० । अले दं

बोध्यं दृष्डिं विना जुलधमीं अपुत्रत्वाद्विश्वतः वर्षमध्ये सपिग्डनापकषेऽपि पिल्लयमाप्तिव पीन्तरव सिंगा के करा से वत्सरात् परस्। प्रेतहे सं परि-त्यच्य भोगदेचं प्रपद्यते' विष्णु ध • छत्तोः ' अर्वाक् संवत्-साद्यस्य सिप ग्ली करणं भवेत् । प्रेतलमिप तस्यापि विज्ञेयं वत्सरं न्द्रप । देखानियु । उत्ती स। तेन एति इषये महागुरूणां प्रोतत्वसस्वेन विवाहोपनयनादी दैवपैतेषु च नाधिकारः टिक्किनिमत्ते सिपराइने संवत्रमप्राप्यापि प्रतिविध-क्तिस्तेन सर्व्वताधिकारः। ''अर्वाक् संवत्सराहुद्वा पूस्ते संवत्सरेऽपिवा। ये सपिग्डीकताः प्रता न तेषां च प्रथम्किया" भाता । वाको पूर्णवत्सरस्वेव दञ्चारमा कालखापि प्रतलिकोचनहेत्त्वोक्ताः तथात्वम् । यतः समिग्ङीकता अतो न प्रेताः प्रेतपदप्रतिपाद्या विस्कत में तभावा द्रखर्छः। तल विशेषः। "अस्थिची पंगयात्राह्यं त्राह्यं चापरपाचिकम्। प्रथमेऽव्हेऽपि क्ववीत यदि खाङ्गितमान द्यतः" मदनपारिजातष्टतवचनम् । भिक्तमान् भक्त्याख्य-श्राद्वनारीति मद्नपारिजातादयः। 'भित्तश्राद्वं त त्रिस्थली-सेता जन्म तच गयात्राद्वादिगद्वती असाभिदेशितं तत-एवावगन्यम् । एवं चताशीचमपि कमा विशेषान इत्यप्रयो-जनम्। विवर्णं चताभाषाचम्बहें पहणेऽभाषं यहणः गब्दे वच्चते।रजस्तवागाचन्तु अग्रुदिगब्दे उक्तप्रायम्। ''अपाटराद्यभौचाद्यैर्यद विष्नं प्रजायते । तद्भौचे व्य-तीते तु तेषां आदं विधीयते" तिथि । त स्ट्रितः ।

श्रश्री चसङ्गर अगीचयोः सङ्गरः। जननमरणाशीचयो भध्ये छनजननामरणाशीचयोः पातेन जिनते अगीच-विशेषे। तत्कालभेदो यथा जननाशीचमध्ये जनना-शौचान्तरपाते पूर्वाशीचकालेन शुद्धः। पूर्वाशी-चान्यदिने पूर्याशीचान्तरपाते अन्तिमदिनोत्तरदिनद्वयेन शुद्धः। अन्तिमदिश्चोत्तरप्रभाते स्वर्थोदयात् पूर्वे तत्-पाते स्वर्थोदयाविधिदनत्रयेण शुद्धः। एवं मरणाशीचेऽपि। विद्वितदिनद्वयत्वयाभग्रन्तरे अगीचान्तरपाते पूर्व्वर्थेव शुद्धः। अगीचित्ततयान्तराक्षेत्रदेव। तद्दितीयदिनक्षयं तत्परदिने। अत् द्यमदिनतत्प्रभातयोः पिष्टमाद्दमन्तुं, मरणे त न दिनद्वयत्वयाच्हुद्धः किन्तु स्वावधेन सम्पूर्णा-शौचिमित। ज्ञातिजननाशीचमध्ये स्वयुत्तजनने पूर्वाद्धे पूर्व्वण, परार्द्वे परेण शुद्धः। एवं ज्ञातिमरणमध्ये पिष्टमा-दमितृमरणे पूर्व्वाद्धे पूर्वाशीचकालेन, परार्द्धे पित्ताद्यशीच-कालेन शुद्धः। स्वयुक्तजननाशीचान्तिमदिनतस्प्रभातयोज्ञीति-